

Saraydan Sürgüne'nin yazarından

KENİZÉ
MOURAD

Pak İnsanlar
Ülkesinde

Dünya
Edebiyatı
—
Roman

DOĞAN KİTAP'TA YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Saraydan Sürgüne
Begüm

PAK İNSANLAR ÜLKESİNDE

Özgün adı: *Au pays des purs*

Librairie Artheme Fayard, 2018

Yazan: Kenizé Mourad

Fransızcadan çeviren: Süleyman Doğru

Editör: Halil Gökhan

Türkçe yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2025 / ISBN 978-625-5941-28-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Pak İnsanlar Ülkesinde

Kenizé Mourad

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Süleyman Doğru

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKLER

*Marine Jacquemin, Christine Ockrent,
Florence Aubenas, Liseron Boudoul ve diğ^{er}
tüm özel muhabir ve savaş muhabiri kız kardeşlerime...*

“Casus!”

Sözcük havada bir kırbaç darbesi gibi şakladı. Siyahlı adam tehditkâr bir edayla doğruldu.

“Beni kandırabileceğinizi mi sandınız, sizi zavallı! Cemaat üd-Dava’nın gücünün farkında değilsiniz, her tarafta istihbarat ajanlarımız var. Sizin kim olduğunuzu çok iyi biliyoruz, ama şimdi bize kimin için çalıştığınızı söylemeniz gerekecek!”

“Ama... Ben gazetem *L’Observateur du Monde* için çalışıyorum” diye kekeledi solgun yüzlü Anne, “ben casus değilim, ben bir gazeteciyim!”

“Gazeteciymiş” derken pis pis sırttı siyahlı adam. “Hepsi aynı şeyi söyler! Diğerleri gibi siz de sonunda itiraf edeceksiniz.”

Ve yanında ayakta bekleyen iki adama dönerek:

“Zindana atın şunu! Kimin için çalıştığını hatırlayana kadar orada kalsın” dedi.

Adamlar genç kadının kollarını sertçe kavradı ve protestolarına kulak asmadan salyangoz biçimli bir merdivenden indirip uzun bir koridor boyunca sürükleyerek sadece daracık bir mahzen penceresinden ışık alan karanlık bir odaya soktular.

Anne dehşet içinde haykırdı. Tırnaklarını geçirdi, ısırıldı, çırpındı. Ancak bütün bunlar faydasızdı; adamlar onu ite kaka içeri atıp ağır demir kapıyı üzerine kapattılar.

Yarı karanlıkta, Anne üzerinde rengi anlaşılamayan bir örtünün bulunduğu eski somyayı ve bir köşede duran sarı plastik kovaı seçebildi. Odadaki her şey bundan ibaretti.

Odanın ortasında ayakta duran Anne kapılmak üzere olduğu paniği engellemeye çalıştı. Yavaşça nefes alıyordu ve gözlerini kapatarak yemyeşil Fransız kırlarında dolaştığını hayal etti. Sakinliğini yavaş yavaş geri kazandıktan sonra odaklanarak o gün öğleden sonra olanları adım adım tekrar gözden geçirerek, orada nasıl tutsak düştüğünü anlamaya çalıştı. Tedbirsizlik mi etmişti? Peki ama riskli bir bölgede çalışan bir gazeteci için tedbir nerede başlar ve nerede biter, bunu bilen var mıydı?

“Her şeye burnunuzu sokuyorsunuz” demişti Pakistanlı bir arkadaşı bir gün ona, “dikkatli olun, burada bundan hoşlanmazlar.”

O sadece işini yapıyordu.

Acaba kimi rahatsız etmişti?

Somyanın köşesine oturup başını ellerinin arasına alan Anne geçmiş haftaları gözünün nnden geçirmeye başladı.

DOĞAN KIRAP
ÖRNEKTİR

I

O gün Basant, ilkbahar bayramıydı. Değişik renk ve şekillerdeki binlerce uçurtma tıpkı kocaman kuşlar gibi gökyüzünde zarafetle süzülüyordu. Yaşlı Lahor şehrinin çatılarına ve teraslarına çıkan insanlar, mısır ve buğday hasadını kurutup bütün bir yılın gıdasını sağlayacak güneşi selamlayan görkemli baleye eşlik etmek ya da onu hayranlıkla seyretmek için sabırsızlanıyordu.

Kökeninde bir Hindu bayramı olan Basant, bütün topluluklar tarafından kutlanan bin yıllık bir gelenektir ve Pencap eyaletinin başkenti Lahor'un bu kutlamaların tartışmasız merkezi olmasından gurur duyuluyordu.

Bir gün önce gri ve yağmurlu Paris'ten gelen Anne Le Guenec büyülenmiş bir şekilde masmavi gökyüzündeki bu sayısız ışıltıları seyrederken neşeli ve rahat bir ortamda sohbet edip gülüşmekte olan adamları ve dekolte giyimli kadınları görmeyen şaşkınlığını yaşıyordu. Onun kafasındaki Pakistan tam olarak böyle değildi.

Parisli saygın bir haftalık yayın olan gazetesi, batılılar tarafından kötü tanınan, ama Afganistan'da on yıldan beri El-Kaide ve Taliban'a karşı savaşan NATO birliklerinin müttefiki olan bu ülke hakkında ondan bir röportaj dizisi istemişti. Gerçekten müttefik miydi bu ülke? Çoğu bundan kuşku duyuyordu, bu ülkeyi ikili oynamakla suçluyor ve kaygılanıyordu. Zira Pakistan'ın elinde nükleer bomba vardı. İslamcılar onu ellerine geçirebilir miydi? İslamabad'ın verdiği güvencelere rağmen dünyanın bütün gizli servislerini tetikte tutan bir kâbustu bu. Ayrıca son yıl-

lardaki su baskınları, sefaletin zorluklarını daha da artırmıştı. Temel olarak İslamcı örgütlerin yardım eli uzattığı köylüler ne derece radikalleşmişti? Aralarından yüz binlercesi, aşırıcular için ideal bir eleman bulma sahasına dönüşen mülteci kamplarında yaşamlarını sürdürme uğraşı veriyordu.

Bu aristokratik evin terasında, ilkbahar güneşini simgeleyen sapsarı fularlarını ve şallarını dalgalandıran erkeklerle kadınlar, neden oldukları büyülenmenin bilincindeki tavus kuşları gibi renklerini gözler önüne sererek birbirlerine yaklaşıp uzaklaşırken şehvetli bir danstaymışçasına birbirlerine sürtünen uçurtmaları merakla seyrediyorlardı. Başı yana eğik olan Anne da büyülenmiş bir halde onları izliyordu. Binlerce uçurtmanın hepsi birbirinden güzeldi. Lahorlular gerçek sanat eserleri ortaya koymayı bir gurur meselesi olarak görüyorlardı, ama onu en çok etkileyen gösterinin harmonisi, yumuşaklığı, şiirselliği idi. Yumuşaklık birden savaştı bir kısıya büründü. Bir uçurtma kur yapıyormuş gibi görüldüğü avının üzerine şimşek gibi daldı ve tek bir ölümcül darbeye onu yere bağlayan ipi kesti; dengesini kaybeden güzel kuş sendeledi ve kendi etrafında dönerek dalışa geçtikten sonra alkışların arasında sert bir şekilde yere çakıldı.

Rüyasından çıkan Anne yanındaki kişiye sordu:

“Ne oldu? Bir kaza mı?”

“Hiç alakası yok. İlkbaharın gelişi uçurtmaların baleleriyle, ama özellikle de savaşlarıyla kutlanır. Bir süreden beri, bu savaşların daha çok kurbanı oluyor, çünkü kullanılan teknikler geliştiği için ipler giderek daha ölümcül hale geldi. Eskiden yumurta akına bulanmış iplerin üzerine geleneksel olarak cam kırıkları yapıştırılır, bu da onları tıraş bıçağı gibi keskin yapardı; ama son zamanlarda, yasak olmasına rağmen, oldukça tehlikeli çelik teller kullanılıyor.”

Oysaki Anne bu göksel koreografide bir barış sembolü gördüğünü sanmıştı.

Beyaz ceketli hizmetçiler, gümüş tabakların üzerinde kebabları ve pakoraları¹ servis ederken yaşlı bir adam iç çekti:

“Bunun muhtemelen son seyredişimiz olduğunu düşününce...”

“Nedenmiş o?” diye tepki verdi etrafındakiler.

“Hükümet, ölümleri bahane ederek kutlamaları yasaklamak istiyor, çünkü her yıl, son sürat giderken uçurtmaların keskin ipleriyle bazı motosikletlilerin boğazları kesilmiş.”

Alaycı gülüşler yükseldi:

“Neyse ki gülmek insanı öldürmüyor! Yıllardan beri arkalarında binlerce kurban bırakan aşırı gruplara karşı önlem alma konusunda ayak direyen yöneticilerimiz, uçurtma iplerine karşı bir yasa çıkaracaklardır mutlaka!”

“Asıl istedikleri molvilerin² ağzına bir parmak bal çalmaktan ibaret. Molvilerin, bu Hindu bayramının asırlardan beri Müslümanlar tarafından benimsenmiş olmasına duydukları öfke denecek gibi değil.”

Nostaljik bir şekilde eski Lahor’u; farklı dinsel gruplar arasında uzlaşmanın hüküm sürdüğü ve incelikli bir sanatsal yaşamın zengin mesenler tarafından desteklendiği, ama Hindistan ve Pakistan’ın bölünmesinin ardından ortadan kaybolmuş şehri hatırlatan bir gürültülü kalabalığın sesleri işitiliyordu. Bugünkü Lahor eskisinin ancak gölgesi olurdu, zira geçmişte Hindu elitler sayesinde bütün Kuzey Hindistan’ın en parlak merkeziydi. Müslüman nüfus daha ziyade toprak sahibi eğitimsiz kişilerden oluşuyordu.

“Bugün artık bir Müslüman iş insanları sınıfımız var” dedi bir kadın; “ama gökdelenler ve otobanlar inşa etmekten başka Lahor için ne yapıyorlar?”

Bunu protestolar, birbirine karışan sesler izlerken Anne oradan uzaklaştı.

1. İçi et ya da sebze dolu küçük poğaça.

2. Sünni Müslüman din âlimi.

Önceki gün, uçaktan iner inmez, ilk telefon görüşmesini Washington'da çalıştığı sırada tanıştığı ünlü gazeteci Cemal Han'la yapmıştı:

"Tam zamanında geldin, yarın Basant; seni bir arkadaşımın evine götüreceğim. Her yıl toplumun ileri gelenlerinin bulunduğu muhteşem bir parti verir. Böylece doğrudan Pakistan yüksek sosyetesinin içine girebilir ve işine yarayacak insanlarla tanışabilirsin. Çünkü şunu iyi bilmelisin ki burada tanıdıklar olmadan hiçbir şey yapamazsın. Sonrası sana kalmış!"

Cemal aşağı yukarı kırk yaşındaydı. Sportmen bir fiziği ve esmer bir teni vardı, yaklaşık on yıldır Taliban konusunda uzmanıydı. Bu sıfatı sayesinde Batı basınının ve özellikle de ona düzenli olarak başvuran Amerikalıların gözdesine dönüşmüştü. Çok hoş bir Portekizli kadınla evliydi, ama bu onun diğer güzel kadınlardan keyif almasını engellemiyordu ve genç gazeteci kadının ince uzun silüetine de kayıtsız kalmamıştı. Gabriella onun bu zaafını bilse de vaktini kıskançlıklarla harcamıyordu; ne var ki alagarson kesilmiş siyah saçları ve masmavi gözleriyle bu seferki...

Anne o kadar çok kişiye takdim edildi ki bu sosyetiklerin ve ısrarcı bakışlı erkeklerin arasında biraz dağılmıştı. Aşırı tutucu olarak nam salmış bu Pakistan'da kimseyi şoke etmemek için uzun kollu ve subay yakalı bol bir tünik giyme özeni gösteren Anne, kusursuz vücut hatlarını tamamen gözler önüne seren daracak elbiseler ya da transparan sariler giymiş göz kamaştırıcı hatunlar arasında kendini gülünç hissediyordu. Pakistan'ı sakallı ilkellerin, peçeli kadınların ve teröristlerin yatağı olarak gören Fransız arkadaşlarının şu an yanında, muntazam kurtahlarının³ içindeki zarif erkeklerin ve derin dekoltereli şeffaf bir etol tarafından kısmen gizlenen, bluzlarının canlı renkleri mat tenleriyle tezat teşkil eden yapmacık tavırlı kadınların arasında bulunmala-

3. Hem erkekler hem de kadınların giydiği, pamuk ya da ipekten uzun tünik.

rını çok isterdi. Gençler ise giyimlerinde o küçük çekingenlikleri bile hissetmiyordu. Abanoz rengi saçları ve sürmenin belirginleştirdiği gözleriyle çok güzel kadınların üzerinde, taklit mücevher işlemeli kotlar ve sırtlarının büyük kısmını açıkta bırakan düğümlü bluzlar gibi genellikle Londra ya da Paris'in son moda kıyafetleri vardı. Anne, üzerindeki klasik Pakistan kıyafetiyle kendini oraya ait değilmiş gibi hissetti.

Neyse ki elli yaşlarında zayıf bir adam olan ev sahibinin hayranlık dolu bakışı onu rahatlattı:

“Sizi burada ağırlamak ne büyük onur, madam!” dedi sıcakkanlılıkla.

Anne gülümsedi, ama bu onu yanılgıdan kurtarmadı. Doğu'da yirmi beşini geçmesine rağmen “matmazel” olarak kalan bir kadına kötü gözle bakıldığını öğreneli uzun zaman olmuştu. Evliliği imkânsız kılan bir kusuru bulunan ya da evlilik bağını reddeden hafifmeşrep bir kadın, kolay bir av olduğu şüphesi uyandırır insanlarda.

Ev sahibi, Anne'in şahsında “Fransız kadınlarının çekiciliğini” selamladıktan sonra geniş terasın diğer ucuna yeni gelen konukları karşılamaya gitti.

Cavid Han'ın yirmi yıldan beri bütün hükümetlerde olduğu gibi mevcut hükümette de bakan olduğunu anlattı Cemal. Pencap'ın en büyük feodal ailelerinden birinin vârisiydi. Yakın zaman önce muhalefette geçirdiği kısa süre boyunca mücadele ettiği hükümetin bugün temel direklerinden birini oluşturuyordu; her ne olursa olsun, aile çıkarlarının korunması için kardeşlerin sıklıkla farklı partilere dağıldığı ülkede bu kimseyi şaşırtmıyordu.

“Anladım” dedi alaycı bir ifadeyle Anne, “çok katı politik inançları yok... Ama tahmin ediyorum ki en azından iyi bir teknokrattır, değil mi?”

“Hiç ilgisi yok! O çok büyük bir feodal ve bu çok daha önemli, çünkü yanında binlerce köylünün oylarını getiriyor.”

“Pakistan oldukça özel bir demokrasidir!” diye yorumda bulundu Gabriella alaycı bir şekilde. “Gerçi bu diğer birçok ülke için de geçerli. Mesela artık büyük feodallerin olmadığı Hindistan’da siyasi partiler bir torba pirinç karşılığında yoksulların oylarını satın alıyorlar.”

“Asla uygulanmayan programlardan ziyade, ne yaparsanız yapın yıllarca tutsağı olacağınız bir adayın güzel konuşmalarına oy verdiğiniz Avrupa’da durumun daha mı iyi olduğunu sanıyorsunuz?” diye hemen tepki gösterdi Cemal.

Hayır, bu tuzağa düşmeyecekti!.. Anne oradan uzaklaştı, Fransa’da olduğu gibi, arkadaşlarını karşı karşıya getiren bu kısır tartışmalar canına tak demişti.

Elinde bir kadeh viskiyle –alkolün kesinlikle yasak olduğu bu ülkede karaborsa çok büyük bir kazanç kapısıydı– dolaşırken, bir divanda oturan, beyaz bir kurta çorida⁴ giymiş çok cılız yaşlı bir beyefendiyi fark etti. İnsanlar hemen etrafına toplastılar, kimi-leri ona coşkuyla sarıldı, diğerleriye saygı dolu selamlamalarla önünde eğildiler. Yanında duran ev sahibi, adamın üzerine titred-i. Aç mıydı, yoksa susamış mı, yorgun muydu?

Yaşlı adam çok yumuşak bir tebessümle mırıldandı:

“Dostum biliyorsun, ben Lahor’da bulunduğum süre boyunca o kadar mutlu olurum ki yorgunluk nedir bilmem.”

Yanıdaki bir adam Anne’ı aydınlattı:

“Bu Sri Nanda, bir Hindu, ailesi eskiden Lahor’un en köklü ailelerinden biriydi ve o da ev sahibimizin babasının en yakın dostuydu. 1947’deki bölünme sırasında diğer yüz binlerce Hindu gibi Delhi’ye göçmek zorunda kaldılar. O zaman on sekiz yaşındaydı. Fakat sınırların yeniden açıldığı 1955’ten beri her yıl Basant vesilesiyle Lahor’a geliyor. Delhi’ye bir türlü alışamadığını, gerçek vatanının Lahor olduğunu söylüyor.”

4. Sadece alt kısmı görünen, zamanında Moğol saraylarındaki gibi dizin üzerinde kıvrık ve sıkı duran pantolon. Hem erkekler hem de kadınlar tercih ediyor.

Hindistan’da, yüreklerinde esas vatanlarının özlemini taşıyan binlerce Sri Nanda olması gerektiğini, aynı şekilde dostlarının ve dinsel engellerin var olmadığı o açık toplumun kaybını yüreklerinde acıyla hisseden birçok Pakistanlının bulunduğu söyleyerek devam etti.

“Hindulara ve Sihlere ülkeye giriş izninin –bir kriket maçı dolayısıyla dört gün için– verildiği ilk yıl, bütün Lahor onları karşılamak üzere oradaydı. Eski tanıdıklarını görme umuduyla uzak şehirlerden gelenler bile oldu. İnsanlar sevinç çılgınlıklarıyla birbirlerine sarılıyor, birlikte yaşadıkları güzel günleri hatırlayınca duygulanıp aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyordu. Politikacılar tarafından körüklenen bölünmenin ölümcül çılgınlığı, yerini uzun zamandan beri yaşam yoldaşlarını kaybetmenin nostaljisine bırakmıştı ve onlara yeniden kavuşmak kelimelerle anlatılamaz bir mutluluktu. Belli başlı kavşaklarda, üzerlerinde Hintçe *Hintli kardeşlerimiz hoş geldiniz!* yazan taklar kurulmuştu. Alışveriş merkezlerinin yakınlarına her türlü meşrubatla donatılmış masalar yerleştirilmişti. Dört gün boyunca bütün şehir çok özlediği eski sakinlerini ağırlamaktan başka bir şey düşünmedi.”

Bölünme dramı... Anne, 1947’de Lahor’daki konsolosluk ataşelerinden biri olan dedesi Yannick’ten bunu defalarca dinlemişti. Pakistan’ın trajik doğumu, asırlardır birlikte yaşayan halkların hoyrat ayrılığı, tam bir hazırlıksızlığı takip eden katliamlar –İngilizler öngörülen tarihten bir yıl önce çekilmişlerdi– sınırın her iki yanından cesetlerle dolu bir şekilde gelen trenler; dedesi ona hepsini anlatmıştı. Onu dinlerken dehşeti yaşamış ve kuşaktan kuşağa aktarılan nefreti anlamıştı, ama kopan bir sevgi ilişkisinin acısını şu anda daha da derinden hissediyordu. Lahor’daki yaşam o kadar incelikli ve keyifliymiş ki, “Hindistan’ın Paris’i” diye adlandırılıyormuş, ama bir daha asla o günlere geri dönememiş. Sınıra otuz kilometre mesafede bulunan şehir bugün korktuğu, ama her şeye rağmen bitmek bilmez bir nostalji bes-

lediđi dūřman kardeř, gūçlü Hindistan karřısında ilk savunma kalesini oluřturdu.

Anne çok sevdiđi ve ona Lahor'dan hep bŸyŸk bir cořkuyla bahseden dedesini dūřŸndŸ. Pakistan'a gideceđini ninesine haber verene kadar onu bu Őehre bađlayan çok kiřisel bađlardan asla haberi olmamıřtı.

Yannick bu Őehre gelişinden kısa bir sŸre sonra genç MŸslŸman kadın, gŸzeller gŸzeli Rekha'ya aşık olmuştu. Arkadaşlarının suç ortaklığı sayesinde haftalarca gizlice buluşmuşlardı. Yannick gidip onun ailesiyle tanışmak ve kızlarıyla evlenme talebini anne babasına iletmek istiyordu, ama onların tepkisinden çekinen Rekha tereddŸt etti, uygun anı beklemek istiyordu. O an hişbir zaman gelmedi, çŸnkŸ 15 Ađustos 1947'de Hindistan ve Pakistan'ın bŸlŸnmesi resmi olarak ilan edildi ve herkesin Hindistan'da kalması gerektiğini dūřŸndŸđŸ kŸltŸrel başkent Lahor, kendini Pakistan'da buldu.

İlk Őokun geçmesinin ardından, şiddet tŸm Şehri etkisi altına alacaktı:

"Dedenin Rekha'yla randevusu varmış, ama bu cehennemini terk etmelerine yardımcı olunması için yakaran insan seli yŸzŸnden konsolosluğu bırakıp gidemiyormuş. En sonunda bir fırsatını bulup her zaman buluştukları çay salonuna koştuğunda, Őehrin tŸm dŸkkānları gibi orasının da kapalı ve kepenginin inik olduğunu gŸrmŸř. Endişe içinde hemen Rekha'nın evine gitmiş. Evde kimse yokmuş ve koşular ailenin nereye gittiğini bilmiyorlarmış. BŸtŸn arkadaşlarını sorgulamış ama hiçbir bilgi elde edememiş.

"Ÿ gŸn boyunca onu çaresiz bir Şekilde ararken, alevler içindeki Őehrin altını ŸstŸne getirmiş. Ta ki ona konsolosluğun kapatılacağı ve bŸtŸn Fransızların Ÿlkeyi terk etmeleri gerektiği bildirilene kadar. İçi sızlayarak oradan ayrılmış. Aylarca Rekha'ya mektuplar gŸndermiř, ama hişbirine cevap alamamış. Sonra... Benimle tanıştı."

Anne, kocasının başka bir kadına nasıl delicesine âşık olduğunu ağırbaşlı bir havada anlatan sevgili ninesini şaşkınlıkla dinlemişti. Ve tatlı sesiyle, “Pakistan’a gittiğine göre onu bulmayı deneyebilirsin” diye ekleyince haykırırvermişti:

“Ne yapmak için?”

“Bu dedenin en büyük arzusuydu, yukarıdan onun yerine getirildiğini görmekten büyük mutluluk duyacağına eminim. Sadece Rekha’nın katliamlardan kurtulup kurtulmadığını öğrenmek değildi arzusu, daha önemlisi ona ihanet etmediğini ve onu bulmak için elinden gelen her şeyi yaptığını ona söylemek istiyordu.”

“Söylesenize nineciğim, onu kıskanmıyor muydunuz?”

Ninesi gülümsemişti:

“Deden ve ben kırk yıl boyunca birbirimize çok derin bir sevgi besledik. Fakat Rekha başka bir şeydi, onun Şark rüyasıydı, onun maceraperest ve tutkulu tarafını tatmin eden, ama gerçeklik karşısında fiyaskoyla sonuçlanacağını bildiği bir şeydi. Ben Rekha’yı sevdim, dedenin rüyasını sevdim, çünkü ben dedenin her şeyini sevdim.”

Sri Nanda’nın sesi, Anne’ı anılarından çekip çıkardı.

“Sizi tekrar görmek ne büyük mutluluk, sevgili Samiye! Dans okulunuz nasıl gitti?”

“Şaşırtıcı derecede iyi, Sri Nanda! Düşünebiliyor musunuz, molvilerin tüm beddualarına rağmen her geçen gün daha çok öğrencim var ve bunların çoğunluğunu da sokakta peçeyle dolaşan kızlar oluşturuyor. Dans sayesinde ruhlarını açıyorlar, nefes alıyorlar; bu özgürlük alanına ihtiyaçları var.”

Samiye kırk yaşlarında bir kadındı, Hindu tapınaklarındaki yuvarlak göğüslü ve narin bedenli figürleri andıran bir fiziği vardı. O Kuzey Hindistan’a özgü “katak” dansını Pakistan’da icra eden iki profesyonel dansözden biriydi. Köktendincilerden düzenli olarak tehditler almasına rağmen korkuya kapılmaya niyeti yoktu.

Siyah gür saçlı ve sarsak tavırlı genç bir adam yaklaştı:

“Sizden rica ediyorum, Sri Nanda, ona bırakmasını söyleyin. Bu gidişle en sonunda kendini öldürtecek!”

Ve Samiye’ye doğru dönerek:

“Sen gerçekten delisin! İslamcılar seni kafaya takmışlar, seni gençliği yozlaştırmakla suçluyorlar ve buna son vereceklerine ant içtiler.”

Samiye’nin kızgınlığı yüzüne yansdı:

“Kollarımı kavuşturup evde oturmamı beklerdin değil mi?” diye sert bir tonda çıktı...

Diplomatça davranan Cemal araya girdi ve genç adamın kolunu tuttu:

“Onu rahat bırak Kerim, sen onun ne ağabeyi ne de kocasısın, nasıl davranacağına karar vermek için Samiye’nin sana ihtiyacı yok.”

Ve konuyu başka tarafa çekmek için:

“Size Anne’ı takdim ediyorum, bir gazeteci meslektaşım, buraya dün geldi. Güzel ülkemiz, *Newsweek*’in taktığı gerçek bir gurur kaynağı isimle “gezegenin en tehlikeli ülkesi” hakkında bir dizi makale kaleme alması gerekiyor. Anne, size Kerim’i takdim edeyim; Kerim tiyatrocusu, Samiye’ye gelince, onun hakkında neredeyse her şeyi biliyorsunuz.”

“Ve ona tamamen hak veriyorum. Tehlike bahanesiyle kendi küçükük varoluşumuza kapanırsak çok sıkıcı bir hayatımız olur!”

“Söylediklerinizde ciddi misiniz?”

Kot pantolonlu iriyarı delikanlı, Anne’ın karşısına dikilip yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle ona şöyle dedi:

“Siz gerçekten bir idealist misiniz? Sizin orada hâlâ böyle şeyler var mı? Yoksa ülkelerimizin üzerine bomba yağdırırken bunu iyiliğimiz için yaptıklarını haykıran batılı ahlakçıların bildik tiyatrosunu mu oynuyorsunuz?”

Anne’la dalga geçiyordu, onu dünyadan habersiz saf birisi gibi göstermek istiyordu, ama Anne bu tuzağa düşmeyecekti.

Kenizé Mourad, *Pak İnsanlar Ülkesinde* adlı romanıyla bizi Pakistan'ın derinliklerine, tehlikelerle dolu bir dünyaya sürüklüyor.

Fransız gazeteci Anne, nükleer silahların teröristlerin eline geçme riskini araştırmak için Pakistan'a gelir. Ancak bu görev, onu Lahor'un dar sokaklarında casusluk ağları, hükümet yetkilileri ve cihatçı gruplarla karşı karşıya bırakır. Araştırmaları sırasında Pakistan'ın tarihi ve kültürel zenginlikleri arasında dolaşırken, her adımda daha büyük tehlikelerle yüzleşir. Sonunda, aşırılıkçı bir örgüte sızmaya çalışırken rehlin alınır. Açlık, susuzluk ve ölüm korkusuyla mücadele ederken karşısına gizemli ve karizmatik bir figür çıkar: Kerim. Beckett oyunları sahneyeleyen bu esrarengeiz adam, geçmişinde saklı tehlikeli bir sır taşımaktadır ve Anne'i kurtarmak için her şeyi riske atar.

Pak İnsanlar Ülkesinde, yalnızca soluk soluğa okunacak bir casusluk hikâyesi değil; Doğu ile Batı arasındaki gerilimleri, kimlik ve sadakat çatışmalarını da derinlemesine işleyen bir roman. Kenizé Mourad, Pakistan'ın kültürel ve siyasi yapısını ustalıkla aktarırken, insan ruhunun en karanlık anlarında bile umut ve sevginin var olabileceğini hatırlatıyor.

Gerilim, keşif ve insan doğasının en derin çatışmalarıyla örülü bu etkileyici roman, uzun süre aklınızdan çıkmayacak.

QR kodu okutunuz		Dijital fiyat etiketi
		tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı
		₺ 350

Sertifika no: 44919	ISBN 978-625-5941-28-2	
		Doğan Kitap
	9 786255 941282	